

BOYUN EĞME

Venezuela'da büyük hesaplaşmaya doğru

Sağ muhalefet tarafından paralize edilmiş durumdaki Ulusal Parlamento ile yan yana çalışacak olan Kurucu Meclis'in anayasa taslak çalışmalarının ötesinde ne tür işlevler üstleneceğini önümüzdeki dönemin gelişmeleri tayin edecek. ■ Sf. 8

Din dersi yetmedi, imam hatip kesmedi

AKP MEDRESE İSTİYOR!

ÇOCUKLARINIZI
YENİ
MÜFREDATTAN
UZAK
TUTUNUZ!

AKP DEVLETİNİ KURDU AMA... / KEMAL OKUYAN ■ Sf. 19

**Pabuç
eskitlemekle
adalet gelmez**

Orhan Gökdemir
■ Sf. 12

**Almanya bu
sefer alttan
almıyor**

Osman Çutsay
■ Sf. 14

**Emperyalistler
tek şeyden
çekinirler**

Nevzat Evrim Önal
■ Sf. 18

3 AĞUSTOS/NİĞDE

Bor ilçesinde bir inşaatın beşinci katında çalışan İdris Güneş (18), bulunduğu kattan düştü. Beton zemine düşen Güneş, kaldırıldığı hastanede yoğun bakım servisinde dört gün sonra hayatını kaybetti.

3 AĞUSTOS/TEKİRDAĞ

Ergene ilçesinde bulunan cam fabrikasında bacadan düşerek ağır yaralanan Hakkı Kurucu (49) hayatını kaybetti. Fabrikaya paratoner tesisatı kurma çalışmaları için bacaya çıkan Kurucu, dengesini kaybederek yaklaşık 20 metre yükseklikten beton zemine düştü.

3 AĞUSTOS/ZONGULDAK

Mehmet Şen (45) geri manevra yapan tır dorsesinde devrilen mermer plakaların altında kaldı. Ağır yaralanan Şen Hastaneye kaldırıldı.

4 AĞUSTOS/ESKİŞEHİR

Kepçeden kamyonu taş yüklediği sırada düşen taşın altında kalan HD hayatını kaybetti. Aynı işletmede şoför olarak çalışan HD olay yerinde hayatını kaybetti.

5 AĞUSTOS/ADANA

Çalıştığı inşaatın onikinci katından düşen İhsan Göçeri (33) hayatını kaybetti. İhsan Göçeri'nin dengesini kaybettiği için düştüğü iddia edildi. Oysa Göçeri'nin yüksekte çalışmaya uygun donanımları ve eğitimi olsaydı, patron gerekli önlemleri alsaydı, Göçeri hayatta olabilirdi.

7 AĞUSTOS/YOZGAT

Sorgun ilçesinde Ayridam köyünün içme suyu kanalında çalışan Hulusi Erkaya, oluşan göçük sonucu kanalın kenarındaki toprak yığını altında kaldı. Hastanede yapılan müdahalelerin ardından Erkaya'nın bu kez kalbi durdu ve hayatını kaybetti.

8 AĞUSTOS/MANİSA

Salihli ilçesinde çalıştığı inşaatın üçüncü katından düşen Murat Dayanmaz (40) hayatını kaybetti. Bir anlık dengesini kaybeden Dayanmaz'ın koruyucu ekipmanı olmadığı için hayatını kaybettiği tahmin ediliyor.

RİDVAN PARADONA DEĞİL DİEGO MARADONA

Efsanevi futbolcu Diego Maradona, ABD kaynaklı darbelerle savaşıyor Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro'nun yanında olduğunu söyledi. Sosyal medya hesabından bir açıklama paylaşan Maradona, "Biz ölene dek Chavez'ciyiz. Maduro emrederse, sahip olduğumuz en kutsal şeyi, bayrağımızı almaya çalışan emperyalizme karşı özgür Venezuela için bir asker gibi giyinir

ve savaşırım" dedi. Arjantinli futbolcu; "Yaşasın gerçek Venezuelalılar, yaşasın Chavez, yaşasın Maduro, yaşasın devrim" ifadelerini kullandı.

Maradona, belki de dünyanın en ünlü futbol şahsiyeti. Herhalde bizim Rıdvan kadar da serveti vardır. Ama biri hep zalimin diğeri hep mazlumun yanında. Umudumuz Rıdvan Paradona'da değil Diago Maradona'da o yüzden...

Gezi'nin arkasında örümcekler de yok

AKP Genelcumhurbaşkanı Erdoğan sonunda dayanamadı Gezi'nin arkasında emperyalist güçler var dedi. Faiz lobisinden geldik bugüne. Bin tane dava açtılar, kimi alanda gördülerse karaladılar. En son Çarşı'yı hükümeti devirmekle suçladılar ki akıllara zarar. Peki, ne çıktı bunlardan? Hiç. İktidarın "Kabataş yalanı" hala ortalıkta ama. Suç belli, suçluları hala yandaş köşe yazarı. Gezi'nin arkasında bu ülkenin haysiyetli insanları, namuslu ve dirençli halkı var. Yani emperyalistlerin ilgisini çekecek bir şey yok. Ama iktidarın arkasında oldukları çok belli. "Süpürmeyin kullanın" yalvarmasını unuttuk sanıyorlarsa yanılıyorlar.

Bu arada sözün bir değeri de kalmadı zaten. Herkes kendi kulağına konuşuyor artık. Hatırlarsanız Erdoğan, 15 Temmuz gecesi darbe girişiminde bulunanların kendisini uçakta bulamamasını da kapıya örümceklerin ağ örmesine bağlamıştı. Gezi'nin arkasında ne emperyalist güçler var ne de örümcekler. Gezi'de sadece aydınlık var!

**BOYUN
EĞME**

Boyun Eğme Haftalık Siyasi Dergi - Sayı 87

İmtiyaz Sahibi: Gelenek Basım Yayım ve Ticaret Ltd. Şti Genel Yayın Yönetmeni ve Sorumlu Müdür: Mehmet Kuzulugil

Yayın Kurulu: Orhan Gökdemir, Nevzat Evrim Önal, Mehmet Kuzulugil Tasarım: Özgür Aydoğan, Uğur Güç

ISSN: 2564-7385 Adres: Osmanağa Mah. Oscancık Sok. No:9/16 Kadıköy - İstanbul Baskı: Deren Matbaacılık Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti. Beylikdüzü OSB Mah. Orkide Cad. No: 9/Z Beylikdüzü-İstanbul

AKREPLE YATAĞA GİRDİYSEN ISIRILDIM DEMEYECEKSİN

Malum Avrupalılar bizim siyasal İslamcılarının gerçekten siyasal İslamcı olduğunu ve amaçlarının ülkeyi yağmalamak ve şeriat ilan etmek olduğunu sonunda anladı. Yakınıp duruyorlar o gün bugündür. Erdoğan'ın, mis gibi sömürdükleri ülkeyi ihtirasları yüzünden yönetilemez hale getirmesine tahammül edemiyorlar. Tayyip Erdoğan'a kızgınlıkları saklayamadıkları bir nefrete dönüştü hatta. Tehditler, hakaretler havada uçuşuyor. Sonuncusu Almanya Savunma Bakanı Ursula von der Leyen'den geldi. Leyen, Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan yönetimindeki Türkiye'nin, günden güne AB'den uzaklaştığını belirtti. Bu yanlış, Türkiye'nin demokrasi ve hukuk devleti ilkelerinden uzaklaşması hoş değildi. Hatta Alman vatandaşlarını da hukuk devletine uymayan şekilde cezaevinde tutuyorlardı ki bu katlanılabılır gibi değildi.

Bu kadar lafın sarf edilmesinin sebebi şuydu: "Türk hükümetine fazlasıyla sabır gösterdik." Sabrın sonu selamet. Türkiye Alman vekillere İncirlik Üssü'nün kapısını açtı. Alman şirketleri için de güvence verdi. Silah alımları da Almanya üzerinden devam edecek. Demokrasiyi de insan haklarını da içeride gün sayan Alman vatandaşlarını da unuttular yakında. Kapitalizmin gözü çöksün!

MUHAFAZAKÂR DEDİĞİN YA USULSÜZ OLUR YA DİPLOMASIZ

Erdoğan'ın bir türlü gösterilemeyen diplomasi ile ilgili tartışmalar çoktan unutuldu. Darbe olduğundan diplomaya gerek kalmadı çünkü. Fakat tabii eski alışkanlıkları silmek o kadar kolay değil. Densizin biri ortaya çıkıp AKP çevresindeki usulsüzlüklerini ortaya seriveriyor.

Son tartışma akraba-i taallukatını bakanlığa yerleştirdiği ortaya çıkan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı hekim Fatma Betül Sayan Kaya'nın tıp fakültesinden mezun olduktan sonra "mecburi" hizmetini yapmaması ile ilgili. TTB tarafından yapılan yazılı açıklamada, hekim olan Bakan Kaya'nın tıp fakültesinden mezun olduktan sonra "mecburi" hizmetini yapmadığı belirtildi. Kaya, "mecburi" görev için atandığı Muş Bulanık'ta görevini yapmaya davet edildi.

Adı üstünde görev mecburi.. Yoksa AKP'lilere mecburi değil mi? Ne bilelim biz. Arkadaşlar yeni devlet kurmakla meşgul, arada buna da açıklık getirirler diye umuyoruz. Ama devlet kurulana kadar buyurun Bulanık'a. Fatma Hanım size diyoruz!

HÜRRİYET GAZETESİ AKİF DEDİKİ'Yİ KOVDU

Hürriyet gazetesi, köşe yazarı Akif Beki'yi kovdu. Akif Beki bu görevinden önce Tayyip Erdoğan'ın sözcülüğünü yapmaktaydı. "Akif Dediği" lakabı o günlerin bakiyesi.

İddialara göre Akif Beki'nin gazetede işine son verilmesinin nedeni, son günlerde yazmış olduğu eleştirel yazılar. Durun panikleme-yin hemen, hükümeti, sarayı falan eleştirmemiş tabii. Kimi eleştirmiş? Cemaat itirafçısı Hüseyin Gülerce'yi. Beki'nin Gülerce'nin yanına ilişti-diği isimler ise Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek ve Pop İslamcı Cübbeli Ahmet. Beki adı geçenlerin bir ekip, hatta dava arkadaşı olduğunu ima ediyordu yazılarında. Doğru veya değil, asıl mesele Melih Gökçek'i, Cübbeli'yi ve Hüseyin Gülerce'yi eleştirmenin basından kovulmak için bir sebep haline gelmesi. Her ne hal ise Akif bir süre diyemeyecek, belli!

SAMANALTI / Sait Munzur

TAYYİBAN KAMYONLARI İŞİD KADAR TEHLİKELİDİR

Kuzey Ormanları Savunması, İstanbul'daki sürekli can almaya devam eden "Hafriyat Kamyonu Terörü"ne karşı bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Toplantıya, TMMOB Şehir Plancılar Odası İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Ayşe Yıkıcı, Yıldız Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesi Dekan Yardımcılığı ve İnşaat Bölümü Bölüm Başkanlığı yapmış olan ulaşım uzmanı Prof. Dr. Zerrin Bayraktar, İBB Meclis Üyesi Tarık Balyalı ve Kadıköy'de bir hafriyat kamyonunun ezdiği Şule İdil Dere'nin annesi Nesrin Aslan katıldı. Basın toplantısında, Kuzey Ormanları ve İstanbul'un, inşaat sermayesi emrindeki bir hafriyat kamyonu

ve beton mikseri ordusu tarafından işgal edildiği verilerle anlatıldı.

Bilindiği gibi o kamyonlar "darbe direniş" in de sembollerinden. O kamyonları askeri kışlaların girişine park ederek güya tankların çıkışını engellediler.

Kentin bütün caddeleri o kamyonların işgali altında. Karıştıkları trafik olaylarının haddi hesabı yok. Dokunulmazlıkları var ama. Bunun anlamı onlar için herhangi bir kuralın da olmadığı. Çünkü ekonominin hala ayakta kalmasının bir sebebi Rıza Sarraf'sa diğeri de bu Tayyiban kamyonları. Bence yapacak bir şey yok artık. Görürseniz hızla yanından uzaklaşın!

Çocuklarımız için kaza

Zorunlu din dersine karşı mücadelede kazanılan davalara yenileri ekleniyor. Siyasal alanda yaşadığı sıkışmayı gerici uygulamalarda gaza basarak aşmaya çalışan AKP iktidarının ayağına dolanacak olan bu davalar, mücadelenin somut kazanımları haline geliyor.

■ GAMZE ERBİL

Eğitim alanında gericileşme vites büyüterek ilerliyor. AKP sözcülerinin “tüm okullar imam hatip olacak” iddiası gerçek olma yolunda; yapılan tüm düzenlemeler piyasacılığın ve gericiliğin alanını genişletmeye yönelik.

Açıklanan yeni müfredat bu iki eksenin esas alan bir “yeni” hamle anlamına geliyor; zorunlu ve seçmeli din dersleriyle ilgili hesaplar da “ya tutarsa” mantığıyla masaya sürülüyor. Özellikle zorunlu din dersleriyle ilgili yönetsel (uluslararası boyutları da olan) ve hukuksal

tıkanıklık siyasi bir sıkışma yaratırken, dersin zorunlu olmasına karşı açılan bireysel davaların sayısının artması da ayrı bir cepheyi inşa ediyor. Kazanılan davaların sayısının artmasıysa bu cepheyi besleyen ve eğitimde gericileşmeye set çekecek; somut kazanımların yolunu açacak bir gelişme.

‘ÇOCUĞUMUN AKLINI KORUMAK İÇİN’

Konuyla ilgili son güzel haber Antalya’da geldi. Antalya 1. İdare Mahkemesi, çocuğunun zorunlu din dersi almasını istemeyen bir ailenin Milli Eğitim Müdürlüğü’ne yaptığı başvuruyu reddeden müdürlüğün “ret” işlemini iptal etti. Bu işlemin hukuka uygun olmadığına karar veren mahkeme, “Devlet ebeveynlerin dini ve felsefi kanaatlerine saygı gös-

termek zorunda” dedi.

Antalya’da daha önce 4. İdare Mahkemesi’nin “zorunlu din dersini” hukuka aykırı bulduğu bir karar açıklanmıştı.

Antalya’nın merkez Muratpaşa ilçesinde Barbaros Ortaokulu 6. sınıf öğrencisi olan B.E.’nin babası Adem Turhan, çocuğunun zorunlu din dersinden muaf tutulması talebiyle başvurdu. Ancak Milli Eğitim Müdürlüğü, bu başvuruyu “Din dersi zorunludur” diyerek reddetti. Bunun üzerine baba Adem Turhan, söz konusu “ret” işleminin iptali talebiyle idare mahkemesine başvurdu.

İdare mahkemesinin haklı bulunduğu Turhan neden dava açtığı sorusuna “Çocuğumun kafasının hurafelerle doldurulmasını istemediğim için” yanıtını veriyor. “Çocuğumun dinle ilgili konulara büyüdüğü zaman kendi seçimiyle karar vermesini istiyorum. Küçük yaşta din eğitiminin sakıncalı ve dayatma olduğunu düşünüyorum” diyor. Dava bir yılda sonuçlanmış ve öğrenci bu yıl 7’nci sınıfta okuyacak.

‘KAZANABİLDİĞİMİZİ GÖRDÜK’

Başlangıçta çocuğun kaygı duyduğunu, arkadaşları tarafından dışlanacağını düşün-

HALK KOMİTELERİ’NDEN ÇAĞRI

Milli Eğitim Bakanı’nın açıkladığı AKP’nin yeni müfredatı ve Bakanlığın tarikatlarla imzaladığı protokoller eğitimde dinselleşmenin son hamleleri oldu. Halk Komiteleri ülkenin çocuklarının bu gerici zihniyete teslim edilemeyeceğini söyleyerek aşağıdaki açıklamayı sahiplenen herkesi mücadeleye çağırdı:

“Bu ülkenin evlatlarınının AKP’nin hazırladığı müfredatla eğitilmesini istemiyorum. Bu müfredat bilime, insanlığa, laikliğe aykırıdır. Bir vatandaş olarak bu çağdışı eğitim anlayışına karşı siyasal ve hukuki yollardan mücadele edilmesi gerektiğine inanıyorum. Ben de bu mücadeleyi olanaklarım ölçüsünde sürdüreceğim.”

naçağız

LAİKLİK SATIN ALINIR MI?

Müfredatın en belirgin unsurlarından biri haline gelmiş, ağırlığı artırılmış ve içeriği tamamen kontrolden çıkmış olan Zorunlu Din Derslerini reddetmek, eğitimde gericileşmeye ve çocuklarımızı bu gericiliğe teslim etmeye karşı atılacak zorunlu bir adım haline geldi. Üstelik artık tek sorunumuz ZDD de değil, tüm müfredatın gericileştirildiği bir tabloyla karşı karşıyayız.

Zorunlu Din Dersi, 12 Eylül darbesinin kalıntısı olmakla birlikte AKP iktidarında palazlandı ve ağırlığını artırdı. İlkokul 4'üncü sınıftan 12'nci sınıfa kadar zorunlu tutulan din dersine ek olarak "seçmeli din dersleri" yaygınlaştırıldı. Artık okullarda "Peygamberimizin Hayatı", "Kuran-ı Kerim", "Temel Dini Bilgiler" gibi isimlerle tek din ve tek mezhebin öğretisi dersler veriliyor. Gericiğin ve dogmatik düşüncenin kutsandığı bu derslerde çocukların en temel hakkı yani özgür düşünce gasp ediliyor. Gerici vakıf ve derneklerle Milli Eğitim Bakanlığı arasındaki protokoller, tarikat ve cemaatlara teslim edilen eğitim sisteminde çocuklarımızı bilimsel ve özgür düşünmekten uzaklaştırırken, ülkemizin geleceği de karartılıyor. Okullarımızın yaygın bir biçimde imam hatip okullarına dönüştürülmesi yetmiyor, diğer okullarda zorunlu din dersinin yanında bir dizi seçmeli din dersi dayatılıyor; çocuklarımızın zihinleri cennet, cehennem gibi soyut kavramlarla bulanıklaştırılıyor.

Anayasaya göre "isteğe bağlı" olan ancak zorunlu hale getirilmiş olan din derslerine karşı dava açmak haktır. Türkiye'nin AKP iktidarının eğitimde gericileşme adımları tüm hızıyla sürerken, bu karanlıktan çocuklarını kurtarmak isteyenlere tek seçenek olarak laik eğitimin "satın alınabildiği" özel okullar gösterilmektedir. Laik, bilimsel ve eşit eğitim, tüm çocuklar için parasız sağlanması gereken bir haktır. Çocuklarımızın hakkını yedirmemek için, gericilik karşıtı mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Zorunlu

Din Dersi dayatmasına karşı çıkabiliriz, dava açabiliriz, kazanabiliriz.

Bugün hâlihazırda gerici karanlığa çocuklarını teslim etmeyen, zorunlu din dersine karşı dava açmış ve muafiyet kazanan pek çok aile var. Yine zorunlu din dersinden muaf olmak için pek çok öğrenci ve velisi dava açmaya devam ediyor. Çocukların aydınlık geleceği için mücadele etmek isteyen ve bu zorbalığa boyun eğmeyen bütün veliler ilköğretim 4. sınıftan 12. sınıfa kadar istedikleri zaman diliminde dava açabilir.

Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi, halkımızı zorunlu din dersinden muafiyet için harekete geçmeye çağırıyor. Zorunlu din dersleri ve muafiyet sürecine dair eğitimci, hukukçu ve psikolog görüşlerini de içeren broşürden

yararlanabilir, dava sürecinde Aydınlanma Hareketi'nden hukuki destek alabilirsiniz.

Bilgi ve bağlantı kurmak için:

<http://www.aydinlanmahareketi.org/iletisim.html>

düğünü anlatan Turhan "bana din derslerinin kolay olduğunu da söyledi hatta" diyor. Çocuğuna bu konuda kimseye hesap vermek zorunda olmadığını, din eğitimiyle ilgili bilgileri aileden aldığını ve bunun daha doğru olduğunu anlattığını söyleyen Turhan konuyla ilgili psikiyatrist desteği de aldıklarını belirtiyor. 9'uncu sınıfa geçen bir oğlu daha olan Adem Turhan onun için de dava açacağını söyleyerek "Büyük oğlum, daha kararlı ve daha cesur bu konuda. Arkadaşlarıyla belgeseller izliyorlar dünyanın ve evrenin oluşumuyla ilgili. Kardeşine de olumlu etkide bulunacağını düşünüyorum" diyor. Turhan, ailelere önerisini sordüğümüzde "Aydın ve bilimsel eğitimi savunan herkesin dava açmasını öneririm. Her zaman siyasi iktidarın yaptığı dayatmalar dışında, bizim davamız gibi olumlu kazanımlar da elde edilebiliyor. Kazanımımız bunu gösterdi. Daha fazla kişinin umut etmesi ve mücadele etmesi gerekir" yanıtını veriyor.

İstinaf mahkemesinin onayladığı örnek dava var

İdare mahkemesinin kararında Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne (AİHS), Anayasa Mahkemesi kararına, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM) "Hasan ve Eylem Zengin kararı" na atıfta bulunulurken davacı vekili Avukat Erhan Altınkaynak

kazanılan davalarla ilgili şu değerlendirmeyi yapıyor:

"Kararlar iki davada da aynı. AİHM kararlarına atıf yapan, yani 'Anayasada zorunlu sayılmış olsa da derslerin içeriğinin nesnel ve çoğulcu olmadığı, devletin dinler karşısında tarafsız kalmadığı, bütün dinsel inançların eşdeğer görülmediği', bu nedenle de 'dersin içeriğinin din kültürü ve ahlak bilgisi öğretimi olarak kabul edilemeyeceği, davacıların dini inanç (inançsızlık) veya felsefi düşüncelerine uygun olmadığı gerekçesiyle çocuklarını din dersinden muaf tutmasının hakları olduğu' yönünde kararlar."

Antalya'da daha önce kazanılan davada davalı idarenin karara itiraz ettiği ve istinaf yoluna başvurduğunu; bunun sonucunun henüz gelmediğini belirten Altınkaynak "Bu davada da itiraz edeceklerdir. Bizim dışımızda açılan başka bir davada din dersinin zorunlu olamayacağına dair verilen bir karar istinaf mahkemesi -Konya bölge idare mahkemesi- tarafından da onandı" dedi. ■

ÇOCUKLARIMIZI ŞERİAT OKULLARINA TESLİM ETMEYECEĞİZ

Eşit ve bilimsel bir eğitime ücretsiz olarak erişebilmek, her çocuğun hakkıdır. Önümüzdeki eğitim ve öğretim yılında uygulanacak olan AKP'nin yeni müfredatı, çocukların eğitim hakkını gasp etmektedir.

AKP iktidarı boyunca eğitim sistemi sistematik bir biçimde gericileştirilmiştir. 4+4+4 sistemiyle birlikte imam hatip okulları ortaokul seviyesine inmiş, dinsel içerikli derslerin sayısı ve ağırlığı artırılmıştır. Eğitim kurumlarında bilimden ve aydınlıktan yana eğitimciler üzerinde baskı kurulmuş, ülkenin tüm ilerici birikimi adım adım kamusal eğitimin dışına itilmiştir. Birçok devlet okulu kapatılarak imam hatip okuluna dönüştürülmüş, halkın bilimsel ve çağdaş eğitim arayışına cevap olarak sanki bir kurtuluş kapısı gibi pazarlanan özel okullar adres gösterilmiştir.

AKP KARANLIKTIR. AKP'NİN MÜFREDATI BU KARANLIĞIN EĞİTİMİN ÜZERİNE ÇÖKMESİDİR.

Geriye kalan son kazanımlar ise yeni müfredat ile yok edilmektedir. Dinci vakıf ve derneklerin Milli Eğitim Bakanlığı ile yaptığı protokoller ile eğitim tarikat ve cemaatlara teslim edilmiştir. AKP'nin müfredatı ile birlikte, çocuklara değerler eğitimi altında hurafeler öğretilecek, felsefeden müziğe, coğrafyadan tarihe kadar bütün derslerde dini temalarla ilgili etkinlikler yapılacaktır. **Kabul etmiyoruz, çocuklarımızı şeriat okullarına teslim etmeyeceğiz!**

AKP'NİN MÜFREDATI, LAİKLİK DÜŞMANIDIR!

Yeni müfredat, hem Anayasa'ya hem de Milli Eğitim Temel Kanunu'na aykırıdır. "Tek Din, Tek Mezhep" ilkesinin belirleyici olduğu müfredat laikliğe aykırıdır. "Cihat, gaza, islam ceza hukuku, helal, haram, kul hakkı" gibi dinsel içerikli kavramlar "değerler eğitimi" adı altında müfredatın tamamına yayılmıştır. İlkokul 1. Sınıf öğrencisi çocuklar müzik derslerinde ilahi öğrenecek, orta öğrenim öğrencileri ise bir dinin bir mezhebinin belirlediği anlayışta "helal, haram" kavramlarıyla tanışacaklar. **Laiklik düşmanı müfredat cihatçılığı övmektedir, bunu kabul etmiyoruz!**

AKP'NİN MÜFREDATI, BİLİM DÜŞMANIDIR!

Yeni müfredat, tüm derslerin içeriğine dinsel kuralları getirirken, biyoloji dersinin saatini azaltmış, bu dersin temel konularından biri olan evrim teorisini müfredattan çıkarmıştır. Bakanlık, evrimi çıkardığı müfredata, "dua ve ibadetin hayatımızdaki yeri, ramazan ayı ve oruç, peygamber sevgisi" gibi konuları eklemiştir. **Müfredattan evrim teorisinin çıkarılması, bilime düşmanlıktır, kabul etmiyoruz!**

AKP'NİN MÜFREDATI, CUMHURİYET VE AYDINLANMA DÜŞMANIDIR!

AKP'nin cumhuriyet düşmanlığı eğitim müfredatında da kendine yer bulmuştur. Cumhuriyetin kuruluşuna dair tarih, Osmanlı hayranlığı ile tahrif edilmiş, Osmanlı Devleti'nin dağılma ve yıkılış süreçlerine dair bilgiler müfredattan çıkarılmıştır. AKP, cumhuriyeti müfredattan silmeye cüret etmiştir. AKP eğitim müfredatına cumhuriyet düşmanı bir karakter vererek, yalnızca eğitimdeki değil, **ülkemizdeki aydınlık birikimi silmeye cüret etmiştir, kabul etmiyoruz!**

ÇOCUKLARIMIZ AKP'NİN CİHATÇI ORDUSUNUN NEFERİ OLMAYACAKLAR!

AKP'nin müfredatı çocuklarımıza şeriat okullarını dayatmaktadır. Bir dinin mezhebine uygun kurallar bütünü ile "kindar ve dindar" bir nesil yetiştirmeyi hedeflemektedir. Yeni müfredat, bütün okulları İmam Hatip Okullarına dönüştürmeyi hedeflemiş, gerici ve dogmatik düşüncüyü kutsamaktadır. Çocuklarımızın özgür ve bilimsel düşünceye erişimi engellenmektedir.

AKP'nin müfredatını kabul etmiyoruz!

Çocuklarımızı şeriat okullarına teslim etmeyeceğiz!

Çocuklarımız için, aydınlık bir gelecek için buradayız!

**TÜRKİYE
KOMÜNİST
PARTİSİ**

halkkomiteleri.org

[halkkomitesi](https://www.facebook.com/halkkomitesi)

[halkkomiteleri](https://twitter.com/halkkomiteleri)

[halkkomitesi](https://www.instagram.com/halkkomitesi)

YAZILAMA 'ya
devam ediyoruz...

YAZILAMA

Yazilama Yayınevi Hizmetleri Ltd. Şti

Serasker Cad. Osmançık Sokak
Betül Han No: 9/13 Kadıköy - İstanbul
Tel: 0216 338 52 59 / 0549 430 50 86
yazilama.com / iletisim@yazilama.com

Venezuela'da büyük hesaplaşmaya doğru

Geçtiğimiz hafta çalışmalarına başlayan Kurucu Meclis, yeni anayasa taslağının hazırlıklarını önümüzdeki aylarda tamamlayacak. Bu süre boyunca, sağ muhalefet tarafından paralize edilmiş durumdaki Ulusal Parlamento ile yan yana çalışacak olan Kurucu Meclis'in anayasa taslak çalışmalarının ötesinde ne tür işlevler üstleneceğini önümüzdeki dönemin gelişmeleri tayin edecek.

■ NAHİDE ÖZKAN

6 Ağustos Pazar sabahının erken saatlerinde Venezuela'nın Carabobo Eyaleti'ndeki Paramacay Zırhlı Tugayı'na bazı eski ordu mensupları ve sivillerden oluşan yaklaşık 20 kişilik bir grup tarafından baskın yapılarak bir askeri darbe tetiklenmeye çalışıldı. Saldırıdan hemen önce tugay dışına saçılan el ilanlarına göre "Operasyon David" adını taşıyan girişim, silahlı kuvvetlerin tüm üyelerini "as-

keri isyana" katılmaya davet ediyor, davete icabet etmeyenlerin bu kararın sonuçlarına katlanacakları tehdidinde bulunuyordu.

Saldırı anında sosyal medyada bir de video yayımlandı. Videoda konuşan eski askeri komutan Juan Caguaripano Scott, "Venezuela halkıyla hiç olmadığı kadar birlik içinde olduklarını" iddia ederek başlattıkları kalkışmanın "kanlı tiranlığa karşı meşru bir isyan" olduğunu ileri sürüyordu.

Bu sözleri sarf eden eski komutan Scott, 2014 yılında yurt dışına kaçmış ve o zamandan bu yana Miami, Kosta Rika, Panama ve Kolombiya arasında mekik dokuyan bir hain.

Venezuela halkının desteğiyle hareket ettiğini iddia eden grup ise tugay içindeki askeri birliklerin müdahalesiyle birkaç saat içinde tutuklandı.

Tutuklananların hemen hiçbiri aktif ordu personeli

değil. Aralarından biri hırsızlık nedeniyle ordudan atılmış bir eski albay, dokuz tanesi ise adli sicilleri hayli yüklü eski hükümlü sivil vatandaşlar.

Nitekim Venezuela hükümeti de, saldırgan grubun aktif ordu personelinden oluşmaması nedeniyle girişimi "askeri isyan" olarak değil, "terör saldırısı" olarak niteledi.

Askeri birliğe yapılan saldırının aktif personel eliyle gerçekleştirilememiş olması, Bolivarcı süreci destekleyen silahlı kuvvetlerin hala güçlü bir konsolidasyona sahip olduğunu gösteriyor.

Emperyalizm destekli Venezuela muhalefetine bu saldırı örgütlerken gerçek bir darbe sürecini tetikleme konusunda ne derece beklentiye sahip olduğunun bir yerden sonra önemi yok. Saldırı, emperyalizm eliyle yürütülen sürekli algı operasyonunun güçlendirilmesini hedefliyor; dünya kamuoyu, Venezuela'da sokak şiddetinden askeri darbeye kadar her yolun mübah

VENEZUELA KOMÜNİST PARTİSİ'NİN KURUCU MECLİS'E YAKLAŞIMI

Venezuela Komünist Partisi (PCV), hedefler ve katılım prosedürleri ile ilgili eleştirilerini sürekli olarak ortaya koymakla birlikte Kurucu Meclis sürecini başından itibaren destekledi.

PCV, Kurucu Meclis sürecinin yalnızca emperyalizm ve gerici muhalefette değil, Bolivarcı koalisyon içerisindeki reformist kanatla da hesaplaşmayı beraberinde getirmesi gerektiğini vurguluyor. Düzen içi politikalara ikna olunması ve anayasaya uzlaşmacı bir çizginin damga vurması tehlikesine dikkat çeken PCV, Kurucu Meclis'in beş temel alanda devrimci bir çizgi izlemesi gerektiğini savunuyor:

- Üretim süreçlerinde işçi denetiminin sağlanması, bilimsel temelli merkezi

planlamaya geçilmesi, sinai ve tarımsal üretimin çeşitlendirilmesi, bankacılık ve finans sisteminin kamulaştırılması gibi tedbirlerle iktisadi yapının temelden dönüştürülmesi.

- Siyasete örgütlü katılım mekanizmalarının güçlendirilmesi, kitle örgütlerinin de temsil edildiği Halk İktidarı Meclisleri'nin kurulması gibi tedbirlerle devlete devrimci demokratik-halkçı karakter kazandırılması.

- Yeni bir emek politikasının geliştirilmesi, emekçilerin sendikal örgütlenme ve diğer kolektif haklarının güvence altına alınması, yeni bir kolektif çalışma disiplin ve kültürünün inşa edilmesi gibi tedbirlerle sermayenin saldırılarına karşı emekçi sınıfların toplumsal ve siyasi haklarının

savunulması.

- Temel hizmetler alanında kamu mülkiyetinin korunarak güçlendirilmesi, herkesi kapsayan bir sosyal güvenlik sisteminin kurulması, eğitim, sağlık, konut gibi alanlarda halkın acil ihtiyaçlarını karşılayacak kolektif çözüm yollarının üretilmesi gibi tedbirlerle halkın temel haklarının savunulması.

- İmzalanan tüm uluslararası anlaşmaların içeriğinin halkla paylaşılması, Latin Amerika ve Karayipler'deki dayanışmacı entegrasyon süreçlerinin desteklenmesi, emperyalist saldırı ve müdahalelere tavizsiz karşı durulması gibi tedbirlerle ülkenin bağımsızlığının ve egemenlik haklarının savunulması.

sayıldığı bir istikrarsızlık ortamının hakim olduğuna ikna edilmeye çalışılıyor. Gerçekleşme beklentisinden bağımsız olarak "halk destekli askeri isyan" gibi iddialı bir hamleyle yönelmiş olması, Temmuz sonunda yapılan Kurucu Meclis seçimlerinden sonra muhalefetin paçalarının daha da tutuşmuş olmasından kaynaklanıyor.

KURUCU MECLİS SEÇİMLERİ

Venezuela'da yeni bir anayasanın hazırlanması amacıyla Kurucu Meclis oluşturulması çağrısı, Devlet Başkanı Nicolas Maduro'ya aitti.

Çağrının temelinde, emperyalizm destekli sağcı muhalefet tarafından parlamentosu kilitlenen, ekonomisi baltalanan, sokakları kana bulan ve sürekli emperyalist müdahale tehdidi altında yaşayan Venezuela'da mevcut tıkanmanın aşılması arayışı yatıyordu.

Sağcı muhalefetin elindeki sermaye gücünün ülkede yarattığı yıkımı mevcut mekanizmalarla önleyemeyen Maduro Hükümeti, yeni anayasayla Bolivarcı inisiyatifi güçlendirmeyi amaçlıyordu.

Kurucu Meclis seçimleri, ilan edildiği ilk andan itibaren emperyalizmin ve ülkedeki sağcı muhalefetin şiddetli saldırılarına hedef oldu. ABD Başkanı Trump, seçimlerin yapılması halinde ABD'nin kenarda beklemeyeceği ve Venezuela'yı yeni yaptırımların beklediği tehdidinde bulundu. Emperyalizm güdümlü sağcı muhalefet ise seçim günü de dahil olmak üzere süreci sabote etmek için her türlü şiddete başvurdu.

Ülkede yaşanan tıkanmanın aşılması için hangi alanda ne tür önlemlerin planlandığı, bu doğrultuda anayasada ne tür değişikliklerin hedeflendiği açık olmasa da, 30 Temmuz Pazar günü gerçekleştirilen Kurucu Meclis seçimlerine Venezuela halkı büyük ilgi göstererek ülke tarihinin en yüksek katılım oranlarından birini sergiledi.

Ülkenin yoksul mahallelerinden toplu gruplar halinde akan Venezuela halkı, muhalif çetelerin yollara kurduğu bariyerleri aşarak sandıklara ulaştı. 200'den fazla seçim bürosunun -kimi örneklerde bombalı saldırıya uğradığı ve 10 kişinin öldürüldüğü gün boyunca halk ülkenin geleceğini tayin etme iradesine sahip çıktı.

Kurucu Meclis seçimlerinin bu denli yüksek bir katılımıyla gerçekleşmiş olması, uzun süredir sıkışma yaşayan ve inisiyatifi kaybettiği izlenimi veren Maduro Hükümeti için büyük bir moral kaynağı olmakla kalmadı, dünya kamuoyu nezdindeki meşruiyetini de tartışmasız şekilde güçlendirdi. Maduro Hükümeti, şimdi gerici muhalefet karşısında yeni bir hamle yapmak ve mevcut güç dengelerini değiştirmek için büyük bir toplumsal desteğe ve yeni bir enstrümana sahip.

Venezuela halkının 30 Temmuz'daki seçimle belirlediği Kurucu Meclis 545 üyeden oluşuyor. Bu üyelerden 364'ü yerellik bazında, geri kalan 181'i ise sektörel bazda seçildi.

Yerellik bazında her belediyeden bir adet, başkent belediyelerinden ikişer adet, başkent bölgesinden yedi adet temsilci belirlenirken sektörel bazda 79 işçi, 8 köylü ve balıkçı, 24 öğrenci, 28 emekli, 5 engelli, 5 işletmeci, 8 yerli kökenli yurttaş ve 24 komün temsilcisi yeni mecliste yerini aldı.

Geçtiğimiz hafta çalışmalarına başlayan Kurucu Meclis, yeni anayasa taslağının hazırlıklarını önümüzdeki aylarda tamamlayacak. Bu süre boyunca, sağ muhalefet tarafından paralize edilmiş durumdaki Ulusal Parlamento ile yan yana çalışacak olan Kurucu Meclis'in anayasa taslak çalışmalarının ötesinde ne tür işlevler üstleneceğini önümüzdeki dönemin gelişmeleri tayin edecek. ■

15 TEMMUZ DARBE SÜRECİYLE BENZERLİK Mİ?

ABD başta olmak üzere emperyalist merkezlerin Chavez'in iktidara gelişinden bu yana ülkeye yaptığı her bir eziyetten haberdar olup daima emperyalizmden yana saf tutan AKP'li cenah, 15 Temmuz darbe girişiminden bu yana "bizde de aynısı oluyor" diye sızlanmaya, Chavez'i ve Maduro'yu destekleyip Erdoğan'ı "yalnız bırakan" sola, "bu nasıl antiemperyalizm!" diye efenlemeye başladı.

AKP iktidarının 15 Temmuz'da karşı karşıya kaldığı darbe girişiminin emperyalist merkezlerden onay aldığı doğru. Ancak emperyalizmle ilişkiler ve darbe girişiminin gerekçeleri bakımından Türkiye örneği ile Venezuela örneği arasında taban tabana zıtlık var.

AKP, 15 yıllık iktidar serüveni boyunca emperyalizmin temel yönelimleriyle hiçbir açığa sahip olmadı; ne ortaya çıkış sürecinde, ne zirveye tırmandığı dönemde, ne de nispeten gözden düştüğü bugün. Piyasacılıksa piyasacılık, gericilikse gericilik, savaş çığırtkanlığıysa savaş çığırtkanlığı... Son dönemlerde işi darbe girişimine kadar götüren gerilimler baş gösterse de AKP'nin emperyalist merkezlerle olan ilişkilerinde temel çizginin pazarlıkçılık ve teslimiyetçilik olduğundan şüphe yok.

Venezuela'da ise Bolivarcı iktidar, Chavez'den bu yana hem ulusal hem de uluslararası alanda emperyalizm karşıtlığını başat siyaset ilkesi olarak benimsedi. İçeride halkçı politikalara imza atarken, uluslararası alanda antiemperyalist entegrasyon projelerine ebelik yaptı.

Bolivarcı hükümetin emperyalist darbe girişimlerine karşı mücadelesi, Venezuela'nın egemenliğinin savunulması, ülkedeki emekçi sınıfların çıkarlarının korunması, bölgede kanlı çatışmaların önlenmesi mücadelesiyle aynı anlama geliyor. Türkiye solu bu nedenle Bolivarcı iktidarla dayanışma içinde.

Türkiye'deki darbe girişimini savuşturan AKP iktidarının ise icraatları ortada: Ülke kaynakları üzerinde daha fazla yağma, emekçiler için daha fazla baskı ve yoksulluk, uluslararası alanda daha fazla saldırganlık.

Bolivarcı hükümeti karakterize eden şey emperyalizmle olan kan uyumsuzluğu iken AKP'yi AKP yapan şey emperyalizmle olan göbek bağı. Zıtlık böylesine ayan beyan ortadayken bu iki iktidarın karşı karşıya kaldığı darbe tehditlerini aynı kefiye koyma girişimini liberaller yutar belki ama komünistler asla.

Latin Amerika'ya emperyalist müdahale sürerken

ABD ne vaat ediyor?

Latin Amerika'da yaşananlar değerlendirilirken kıtada sınıf savaşının ne kadar keskin olduğu akılda tutulmalı. Emperyalist devletlerin kendi çıkarları için her türlü yasadışı faaliyeti yürüttüğü kıtada, sol-sosyalist iktidarları ayakta tutabilecek tek şeyin sermayeyi hedef almaktan çekinmemek ve kapitalizme kapıyı tamamen kapatmak olduğu görülüyor.

■ TULGA BUĞRA IŞIK

Venezuela'da devam eden ABD müdahaleleri sürekli olarak gündemde. Ülkede gerçekleşen darbe girişimi, Venezuela'yı bir kere daha tartışmaların merkezine

getirdi. Ancak emperyalist müdahale, Latin Amerika'nın tamamında çok çeşitli araçlar kullanılarak sürdürülüyor. Latin Amerika'yı arka bahçesi haline getirmek isteyen ABD,

bölgedeki tüm sol, sosyalist, halkçı iktidarları çeşitli yöntemlerle devirmeye ve ayakta kalabilenleri de uluslararası alanda kuşatmaya çalışıyor. Venezuela'da yaşananları ve

yaşanabilecekleri anlamak için bu bağlama odaklanmak ve ABD'nin başarılı ve başarısız müdahale girişimlerini incelemek gerekiyor.

LATİN AMERİKA'DA GÜÇ DENGELERİ

Peru tarafından yapılan çağrıyla, 14 Latin Amerika ülkesinin dışişleri bakanları Venezuela'ya müdahale etmek amacıyla toplandı. Bu ülkelere Şili, Meksika, Kolombiya, Arjantin, Brezilya, Paraguay, Uruguay ve Kosta Rika da dâhil. Peru'nun çağrısına göre bu ülkelerin "Venezuela'daki durumu izlemek" amacıyla

KÜBA VE TRUMP DÖNEMİ

ABD'nin Latin Amerika'da devirmek istediği iktidarların başında Küba yönetiminin geldiği sır değil. Küba'ya karşı uzun süredir abluka sürdüren ABD, eski ABD Başkanı Barack Obama döneminde "barışçıl dönüştürme" olarak da bilinen yönetime meylederek Küba'yla "normalleşme" talep etmişti. Küba, ülkenin içişlerine müdahaleyi kabul etmeyeceğini ve sosyalist ilkelerden

sapılmayacağını duyurarak bu talebi olumlu karşılamış ve ülkeye nefes aldirmek için kullanmayı denemişti. Küba açısından kimi riskler taşıdığı düşünülen bu yolun, ABD açısından da tehlikeli olduğu görüldü. Bir bakıma Küba yönetimini meşru görmeyi kabul etmiş olan ABD, Latin Amerika'yı dönüştürme iddiasından da geri adım atmış oluyordu. ABD Başkanlığı'na aday olan Donald

“kalıcı bir grup” oluşturması talep ediliyor. ABD yanlısı denebilecek bu ülkelerin adınına karşılık, Latin Amerika İçin Bolivarçı İttifak (ALBA) üyesi ülkeler Venezuela ile dayanışma için toplandı ve Peru'nun müdahaleci tutumunu kınadı. Küba ve Venezuela tarafından kurulan ALBA içerisinde Ekvador, Bolivya ve Nikaragua da dâhil olmak üzere 11 ülke bulunuyor. ABD yanlısı bloğun karşısında yer alan ALBA ülkelerinin, Çin ile yakın ilişkileri olduğunu söylemek gerekiyor. Çin her ne kadar düşük profilli denebilecek bir siyaset izlese de askeri ve iktisadi olarak ALBA ülkelerine destek oluyor.

Latin Amerika'da güç dengeleri son 3 yılda büyük değişimler yaşadı. Arjantin'de sağcı muhalifler 2015'te yapılan seçimlerden galip çıktı ve ülkede yoksulluğu büyük oranda azaltan, Latin Amerika ve Ortadoğu'da ABD politikalarına karşı çıkan eski Arjantin Devlet Başkanı Cristina Fernandez de Kirchner yerini ABD yanlısı hükümete bıraktı. Kirchner'in seçimi kaybetmesinde ABD'nin alışlageldik karalama kampanyaları ve ekonomik sabotajları büyük rol oynadı. Ancak seçimin kendisi de bir yere kadar önem taşıyor, Kirchner görevdeyken ABD'nin kendisine suikast planladığını, ülkede çeşitli darbe girişimleri hazırlandığını söylüyordu. Bunların abartı olduğunu düşünenler Brezilya'ya bakabilir. Kıtanın belki de en kilit önemdeki ülkesi olan Brezilya'da gerçekleştirilen meclis darbesiyle Dilma Rouseff iktidardan indirildi ve yerine ABD ile bağlantıları bilinen Michel Temer getirildi. Meclis darbesi öncesinde uzun süre boyunca ülkede Venezuela'da bugün görülene benzer istikrarsızlaştırma amaçlı

ABD müdahaleleri gözlemlendi. Uluslararası ana akım medya ABD karşıtı Brezilya hükümetine karşı kapsamlı saldırılar gerçekleştirdi ve meclis darbesinin kamuoyu oluşturuldu. Sermayenin saldırıları karşısında Rouseff önemli tavizler vermek zorunda kaldı, ancak atılan geri adımlar zayıflık işareti olarak algılandı ve hükümetin halkla bağlarına zarar verdi.

SERMAYE İKTİDARI HALKA NE VEREBİLİR?

Brezilya'da Temer'in iktidara gelmesinin ardından işçi düşmanı politikaların gazına basıldı. Emekliler, öğrenciler ve işçiler ABD yanlısı hükümete karşı kitlesel eylemler gerçekleştirirken Temer'in halk desteği çok kısa sürede yüzde 10'un altına düştü. Halktan hiçbir destek bulamayan Temer'in ses kayıtları ortalığa saçıldı ve şirketlerle bağları, yapılan yolsuzluklar gözler önüne serildi. Brezilya ekonomisini istikrarsızlaştırmayı ve Rouseff'i devirmeyi başaran sermaye, aynı beceriyi iktisadi durumu düzeltmekte ve halk desteği sağlamakta gösteremedi. Benzer biçimde Arjantin'de Kirchner'in yerine gelen sağcı Mauricio Macri, Arjantin ekonomisinde düzelmeye sağlayamadığı gibi ülkenin parasının bir yılda %30 değer kaybetmesine yol açtı. İşsizlik ve enflasyon azaltılamazken sınıf mücadelesi keskinleşti. Enflasyon oranında zam isteyen sendikalar, kitlesel protestolar ve grevler gerçekleştirdi.

Ekvador'da bu yıl yapılan seçimler, ABD'nin tüm müdahalelerine rağmen ALBA yanlısı Lenin Moreno'nun zaferiyle sonuçlandı. Ekvador seçimleri Latin Amerika'nın tamamında

sol, sosyal demokrat, sosyalist hükümetlerin sona ereceği beklentisini taşıyanlara önemli bir yanıt niteliğinde oldu. Seçimlerde Moreno'nun kazandığı zaferde, ABD yanlısı hükümetlerin başarılı bir model sunamamasının rol oynadığı savunulabilir.

HATALARDAN DERS ÇIKARTMAK

Hugo Chavez gibi karizmatik ve etkili bir ismin ardından Venezuela'nın başına geçen Nicolas Maduro'nun, kıtada yapılan yanlışları gözlemlediği ve bunlardan kaçındığı görülüyor. Brezilya'da atılan geri adımların aksine, Venezuela yönetimi ABD saldırılarına karşılık “Bolivarçı devrimi radikalleştirmek” gerektiğini söylüyor ve saldırıları aktif hamlelerle savurma yolunu seçiyor. Örneğin Maduro'nun Ulusal Kurucu Meclis ve yeni anayasa çağrısı, meclisteki sağcı muhalefetin meclis darbesi umutlarını sona erdirdi. Kendisi de ordu kökenli olan Hugo Chavez, ordunun Bolivarçı yönetime tam bağlılığını sağlamıştı. Yaşanan darbe girişiminin zayıflığı (girişimde yalnızca 2 ölüm ve 7 tutuklama gerçekleşti) bunu gösteriyor. Bunun yanı sıra, “Bolivarçı misyonlar” ile sağlık,

konut ve gıda alanında önemli gelişmeler kaydederek geniş halk kitleleriyle sağlam bağlar kuran Bolivarçı yönetim, ekonomik sabotaj girişimlerinde fabrikalara ve depolara el koymak gibi radikal kararlar almaktan geri durmadı.

Venezuela'da yapılan Kurucu Meclis seçimleri ve seçimlere yüksek katılım, ülkeye yapılan dış müdahalenin boyutunu ve kapsamını bir kez daha gözler önüne serdi. ABD ve Avrupa Birliği desteklenmesine alışık olduğumuz “demokratik seçimleri” kınadı ve sağcı çetelerin seçimlere sabotaj girişimlerini açıkça destekledi. Kuşkusuz ABD ne Venezuela'da ne de diğer Latin Amerika ülkelerinde benzer girişimleri durdurmayacaktır. Bu sebeple Latin Amerika'da yaşananlar değerlendirilirken kıtada sınıf savaşımının ne kadar keskin olduğu akılda tutulmalı. Emperyalist devletlerin kendi çıkarları için her türlü yasadışı faaliyeti yürüttüğü kıtada, sol-sosyalist iktidarları ayakta tutabilecek tek şeyin sermayeyi hedef almaktan çekinmemek ve kapitalizme kapıyı tamamen kapatmak olduğu görülüyor. Aksi takdirde sermaye iktidarı, halka yoksulluk ve sefaletten başka bir şey sunamıyor. ■

Trump, seçimler sırasında ABD siyasetinde önemli yer tutan sağcı Kübalıların desteğini almak için Küba'ya karşı daha saldırgan politikalar izlemeyi vadetti. Trump'ın zaferiyle birlikte ABD yönetimi Küba'yı yeniden tamamen karşısına aldı.

Bu durum Küba'yı devrimin kazanımları etrafında yeniden kenetlediği gibi, Latin Amerika'nın geri kalanına da ABD'nin

gerçek yüzünü hatırlattı. ABD sermayesinin ve emperyalizmin saldırganlığını çıplak bir biçimde sergileyen Trump, Latin Amerika'da ABD karşıtlığını yükseltti ve emperyalist müdahalelerin üzerini örtmeyi amaçlayan perdeyi kaldırdı. Küba'nın Venezuela ve diğer sol Latin Amerika iktidarıyla dayanışmasının, kıtada ABD etkisini kırmakta büyük başarı sağladığıysa aşikâr.

Yürüyüş bitti, gericiliğe ve zulme devam: Pabuç eskitmekle adalet gelmez!

Bir tür olgunlaşmış 12 Eylül rejimiyle karşı karşıyayız. Türkiye’de “çok partili” hayat üç partiden oluşuyor o zamandan beri. Birinci sırada “Evet” partisi var. Ana muhalefet partisi bu. İkincisi “Evet Efendim” partisi. MHP’den söz ediyoruz, şimdi her isteğini başını sallayarak cevapladığı efendisi ile iktidar ortağı olmaya çalışıyor. İktidardaki ise “Şüphesiz Evet Efendim” partisidir. Üçü bir arada elbirliğiyle yıktıkları laik cumhuriyetin yıkıntıları üzerine saray görünümü bir gecekondu kurmaya çalışıyorlar.

■ **ORHAN GÖKDEMİR**

2002’den beri milletvekili, 2010’dan beri CHP Genel Başkanı. CHP’nin başına oturduğu yıl, ülkede Cumhuriyet’in yıkılması ve laikliğin tepelenmesi açısından en kritik yıldır.

Genel Başkan olur olmaz Avrupa turuna çıktı. Avrupalılar yeni ana muhalefet partisinin ülkede olup bitenler hakkında ne söyleyeceğini merak ediyordu. Belki de en bilinen, en akılda kalan mesajlarını o gezide verdi. Almanya’da bir gazetecinin, “Laikliğin tehdit altında olduğunu düşünüyor musunuz?” sorusu üzerine, “Hayır. Anayasa Mahkemesi’nin bir kararı var, ama hayır, bugün için Türkiye’de laiklik tehlikededir diyemem, böyle bir tehlike görmüyoruz” dedi.

Yurtdışı gezisine çıkarken de şunları söylemişti: “Ben cemaatlere saygılıyım, insanlarımız manevi dünyalarında cemaatlere yakın olabilir. Nuru da olabilir, Süleymancı da Fethullahçı da... Yeter ki bunu siyasallaştırmamasınlar. Manevi dünyayı siyasete alet etmesinler.” Bu konuşma onun laiklik ve Fethullahçılık kelimelerini kullandığı ender konuşmalarından biri aynı zamanda.

7 yıl sonra durum şu. Laiklik tepelendi, sizlere ömür. İktidar partisi yetkilileri devleti yıktıklarını, Tayyip Erdoğan

öncülüğünde yeni devlet kurduklarını beyan ediyor. Bu arada Kemal Kılıçdaroğlu’nun saygı duyduğu Fethullahçılar darbe teşebbüsünde bulundu, başaramayıp yüzüne gözüne bulaştırdı. Ama onun keyfi yerinde. “Adalet yürüyüşü”nü yeni bitirdi. Ülkede muhalif kanatta saflaşmış kim varsa fareli köyün kavalcısı gibi arkasına takmayı başardı. Gericilikten bunalmış halkın gazını aldı ve öfkesini yatıştırdı. Bir dahaki yürüyüş inşallah şeriat ilan edildiğinde!

DARBEYLE GELDİLER

Bu sağa çekmenin nedeni düzenin aktörlerinin kişisel tarihlerinde gizli. Aslında iktidarıyla muhalefetiyle bugün var olan üç partinin oluşturduğu denklem 2002 yılındaki bir örtük darbenin ürünü. TSK, TÜSİAD ve Aydın Doğan gazetecileri elbirliği ile Bülent Ecevit’i indirdiler ve Tayyip Erdoğan’ı bindirdiler. Devlet Bahçeli yeni denklemin mimarları arasındaydı zaten. Bir tek Deniz Baykal ayağı aksıyordu, onu da bir kaset komplosuyla alaşağı edip Kemal Kılıçdaroğlu’nu getirdiler. Darbenin son adım böyle atıldı. Zaten o da sonradan yola geldi.

Bugünün ağır siyasi denkleminin kısa tarihi işte böyle. Bir tür olgunlaşmış 12 Eylül

rejimiyle karşı karşıyayız. Türkiye’de “çok partili” hayat üç partiden oluşuyor o zamandan beri. Birinci sırada “Evet” partisi var. Ana muhalefet partisi bu. İkincisi “Evet Efendim” partisi. MHP’den söz ediyoruz, şimdi her isteğini başını sallayarak cevapladığı efendisi ile iktidar ortağı olmaya çalışıyor. İktidardaki ise “Şüphesiz Evet Efendim” partisidir. Üçü bir arada elbirliği ile yıktıkları laik cumhuriyetin yıkıntıları üzerine saray görünümü bir gecekondu kurmaya çalışıyorlar.

KILIÇDAROĞLU İKTİDARIN GÜVENCESİ

Bu ağır gericilik döneminde sürekli yalpalayıp duran, sürekli düşme tehlikesi yaşayan iktidarın hala ayakta kalmasının en önemli nedeni bir bakıma Kılıçdaroğlu. Terside doğru; Kılıçdaroğlu da bu rolü sebebiyle ayakta kalabiliyor. Ortakyaşar bir hayattan söz ediyoruz. Karşı karşıya olduğumuz “bir adım ileri, iki adım geri” siyasetini ancak böyle açıklayabiliriz. Yoksa saçma bir durumla karşı karşıyayız demektir.

Toplumların tarihinde saçma olmaz, nedensellik esastır.

Laik cumhuriyetin kurucu partisinin başındaki kişinin dilinin laiklik ve cumhuriyete dönmemesinin bir sebebi olması gerekir. Tayyip Erdoğan’la birlikte cenazeyi kaldırmakla görevli değilse tabutu birlikte omuzlamayacaklarsa karşı karşıya olduğumuz her şey büyük bir saçmalaktan ibaret demektir.

İşte son bir yıldaki icraatları...

Laiklik tepelendikten sonra devleti bütünüyle ele geçiren cemaatlerden Fethullahiler darbe yapmaya kalkıştı. Kemal Kılıçdaroğlu o kalkışmadan bir hafta sonra halkı Taksim Meydanına çağırdı. Muhaleflerin çoğu meydana koştu. 10 maddelik Taksim Manifestosu hazırlamıştı, gelenlere okudu. Basın özgürlüğü, Ergenekon - Balyoz davalarında mağdur edilenlere itibarlarının iade edilmesini, erleri linç edenlerin de yargılanmasını istedi. “Devlet kinle, öfkeyle, ön yargıya yönetilmez. Girişimde bulunanlar, hukukun üstünlüğü ilkesine bağlı kalınarak yargılanmalıdır. İşkence, kötü muamele, tehdit, devleti darbecilerle aynı duruma düşürür.

Durum şu: “Şüphesiz Evet Efendim” partisi vafını çoktan kaybetti. Sarayın ateşten kestaneleri almak için kullandığı bir maşa şeklini aldı. “Evet Efendim” partisi “son Türk devletini” yıkmanın ihalesini almış, halinden memnun. Sorun bu karanlık tablodan çıkışın formülünün “Evet” partisinde olduğunu sanarlarda. Ne diyorlardı Adalet yürüyüşünde? Türkiye’de dengeleri bu yürüyüşle değişti. Kim değiştirmiş dengeleri? Kemal Kılıçdaroğlu. Hadi canım!

Buna izin verilmemelidir” dedi. “Ne darbe, ne dikta, yaşasın özgürlükçü demokrasi” diyerek bitirdi.

10 maddelik manifestosunu oya da sundu. “Kabul edenler” deyince herkes elini kaldırdı, kabul etmeyecek ne vardı?

Bu konuşmadan birkaç gün sonra kendi deyişle “kaçak saray” a çağrıldı. Koştı gitti. Döndü İzmir mitingine koştı...

10 gün sonra bu kez Yenikapı çıkıntısında Tayyip Erdoğan mitingi vardı. “Milli birlik beraberlik” olacaktı bu kez. Fakat o sırada Kılıçdaroğlu 10 maddelik manifestosunda ne söylediye tersi olmaktadır. Aldırmadı, Yenikapı’ya koştı. Gitmeden önce Twitter

hesabından mesajlar yayınladı. 7 Ağustos’ta “Demokrasi ve Şehitler Mitingi”ne katılacaktı. Bu katılım “Ülke birliğine kastedenlere karşı durabilmek darbeye verilecek en iyi cevaptı.” Katıldı, lütfettiler konuştu da. “Artık 15 Temmuz’un bir özelliği var; 15 Temmuz bir uzlaşma kapısı araladı bize. 15 Temmuz’da artık yeni bir Türkiye vardır. Eğer biz bu gücü, bu uzlaşma kültürünü daha da ileriye taşıyabilirsek, çocuklarımıza güzel bir Türkiye’yi hep birlikte bırakmış olacağız” dedi. Taksim Meydanında oyladığı 10 maddelik manifestoyu çoktan unuttu.

CHP İstanbul Milletvekili Ali Şeker durumu şöyle

değerlendiriyordu: “Taksim’in ardından Kaçak Saray ziyareti, Gündoğdu mitinginden sonra Yenikapı’ya gitme kararı, siyasetin içinin boşaltılması, AKP’ye iktidarı kaybetme kaygılarına karşı destek sunma anlamına geliyor. Yıllardır uyguladığı politikalar AKP’nin ülkeyle ilgili bir kaygı duymadığını, onlar için asıl sorunun iktidardan uzaklaşma ve elde ettikleri ganimeti kaybetme korkusu olduğunu gösterdi. Tabii ki demokrasiden yana tavır koyacağız ama siyasi sorumlulardan hesap sormak boynumuzun borcu.”

CHP’nin son bir yılda izlediği yol Ali Şeker’in sözlerinde gizli. Önce Taksim’e sonra kaçak saraya. Önce Gündoğdu meydanına sonra Yenikapı çıkıntısına. Üstelik bütün bunları darbecilere karşı birlik beraberlik görüntüsü vermekle açıkladı. Sonra söylediklerini unuttu, olup bitene “kontrollü darbe” dedi. İktidar darbeyi fırsata çevirmiş 20 Temmuz’da bir darbeye kendisi yapmıştı. Böyle muhalefete her gün darbe!

ÖNCE ADALET, SONRA SAADET!

Önce adalet sonra Saadet, Kılıçdaroğlu’nun son icraatı. Saadet Partisi öncülüğünde düzenlenen Büyük Kudüs Mitingi, Yenikapı’da gerçekleştirildi. Mitinge CHP İstanbul İl Başkanı Cemal Canpolat ile CHP İstanbul Milletvekilleri İlhan Kesici ve Mahmut Tanal da katıldı. Mitingin konusu Kudüs’te İsrail’in camiye giriş çıkışa getirdiği sınırlamalar.

Hamas Siyasi Büro Şefi Halit Meşal miting video konferansla katıldı ve Haniye’nin müjdesini bildirdi. Haniye, “Size müjde veriyorum, Mescid-i Aksa’da elektronik kapılar kaldırıldı. Yaş sınırlaması iptal edildi. İnançımız kazandı” diyordu. E zaten o anda mitingden maksat hâsıl olmuştu, toplu dua edilmesi ve ezan okunmasıyla miting sona erdi.

Haniye’nin mesajından daha çarpıcı ve daha radikal olan ise CHP’li Mahmut Tanal’ın mesajıydı. Twitter üzerinden bir açıklama yapan CHP Milletvekili Mahmut Tanal “Mescid-i Aksa’yı ibadete kapatan İsrail vicdan ve din özgürlüğünü ihlal etmiştir. Bu hak mutlak, sınırlanamaz. Vicdan ve din özgürlüğünü için Yenikapı Kudüs mitingindeyiz”

dedi. Adalet yürüyüşünden sonra böylesine radikal bir günah çıkarma şart olmuştu tabii. Temel Karamollaoğlu’nun partisinin çağrısına koştular, dinciden daha dinci, yobazdan daha yobaz oldular. İki üç hafta önce uğruna yürüdükleri “adalet” akıllarına gelmedi haliyle.

ADALET İÇİN YÜRÜMEK YETER Mİ?

CHP için 16 Nisan’da gösterilen tereddütün telafisiydi adalet mitingi. AKP’nin iktidarda kalmak için her yolu mubah saydığı açıkça ortada çıkmasına rağmen CHP ayak sürümeye, düzeni sarsacak adımlar atmamaya dikkat ediyordu. Bu “aman bir tatsızlık çıkmasın” politikasının sonucu AKP’nin milletvekili Enis Berberoğlu’nu tutuklatması oldu. Sokağa çıkmaya mecbur kaldılar ama artık her zamanki gibi çok geçti. Atı alan Üsküdar’ı geçmişti.

Hatırlayan var mı bilmiyorum, o uzun yürüyüşten sonra da Türkiye’nin artık değiştiğini iddia edenler oldu. Değişti hakikaten. Mesela “Cumhuriyeti yıktık, yeni devlet kuruyoruz” diyorlar şimdi. İmamalara nikâh kıydırmaya hazırlanıyorlar. OHAL yerli yerinde, adaletsizlik yükselerek sürüyor. CHP’nin hükümlü vekili hala içeride gün sayıyor. Nuriye ve Semih’i mutfağın yanına yerleştirdiler, ara sıra ölmüşler mü diye kontrol ediyorlar. Hatta gardiyanlardan biri arada Semih’i tartakladı.

Peki, neden böyle oldu bu? İçişleri Bakanı Süleyman Soylu vermişti 16 Nisan oylamasından önce yaptığı bir konuşmada sorunun cevabını. Soylu, CHP’nin hiçbir zaman iktidar olmak gibi bir niyet taşımadığını belirterek, “Hep bir adım ileri, iki adım geri gitmiş. CHP hiç iki, üç adım ileri gidememiş” dedi. Bunu bildikleri için oyları çalabildiler zaten.

Durum şu: “Şüphesiz Evet Efendim” partisi vafını çoktan kaybetti. Sarayın ateşten kestaneleri almak için kullandığı bir maşa şeklini aldı. “Evet Efendim” partisi “son Türk devletini” yıkmanın ihalesini almış, halinden memnun. Sorun bu karanlık tablodan çıkışın formülünün “Evet” partisinde olduğunu sanarlarda.

Ne diyorlardı Adalet yürüyüşünde? Türkiye’de dengeleri bu yürüyüşle değişti. Kim değiştirmiş dengeleri? Kemal Kılıçdaroğlu. Hadi canım! ■

Emperyalizm kanlı bir yüz göz olma pratiğidir

İslamcı Ankara ile Berlin 'çekişiyor' mu?

İslamcı Ankara, Berlin'in dediklerini yapmıyor değil. Küfrederek falan yapıyor. Dolayısıyla sahnede görünenler, sonu kanlı bitecek cilveleşmeler, pek bir şeyi açıklamıyorlar. Sadece, bu gidişin iyi bir gidiş olmadığını yeniden ve yeniden hatırlatıyorlar.

■ OSMAN ÇITSAY

Almanya'ya dünya sistemi içinde "hizmet eden bir liderlik" üstlenmesini önerenler yavaş yavaş sahneye çıkmaya başladı, hatta bağıarak ilan edenler bile var, ama Türkiye ile ilişkilerde bu "hizmetçi liderlik" (servant leadership) neler getirir, henüz bilinmiyor. Çünkü İslamcı Ankara'nın Batı dünyası ile ilk büyük irtibat merkezi Berlin'e bakışında pek bir tutarlılık

bulunmuyor. Tutarsız?

Belki de gayet tutarlı bir bağımlılık ilişkisi var. Ama çok hırpalayıcı, çok yaralayıcı. İslamcı Ankara'nın ortalığı ateşe vermesinden korkanlar sahnedeki varlığını koruyor. Yine de mevcut "tutarsızlığın" emperyalist sistem içindeki ilişkilerin tipik bir özelliği olduğunu zenginler biliyor. Böyle serpildiler çünkü.

Şu, söylenebilir: İslamcı Ankara ile ilişkilerini yeni koşullarda "yeni ve alttan alan hegemonyal üsluplar" eşliğinde geliştirmeyi hedefleyen Berlin, hem uluslararası sistemi kendi çıkarlarına aykırı bir gelişme göstermeyecek şekilde yönlendirmeye hem de bu sistemde kaybedenlerin bile sevgilisi olmaya çalışıyor. Örneğin, bir anda ortaya çıkan çekişmeleri zararsızlaştırma çabası bundan.

Fakat çekişmelerin ardı arkası kesilmiyor. Nitekim Berlin haftaya yavaş başlamadı. Daha doğrusu, Ange-

la Merkel hükümeti, Ankara ile iyice yüz göz olduğu bir ilişkiler ağını sıfırlayamayacağını yeniden açık etti. İslamcı Ankara ile AB'nin hegemon gücü Berlin arasındaki artık tam bir bayağılıklar galasına dönüşen temel siyasi tutumdan kimsenin geri adım atma niyeti bulunmuyor: "Gittiği yere kadar" gidecekler, ama artık iyice meczuplaşan ve tehlikeli meczuplar üreten İslamcı Ankara'yı da "her durumda" korumayacaklar. Sadece şu sıralarda ekstra bir cepheleşme istemiyorlar. Sahnede birbirlerine ileri geri söylenseler de, arka plandaki ilişkiler, mevcut sistemi hırpalamayacak bir biçimde devam ediyor. Neden tutarsız olsun? Kapitalizm tam da böyle bir şey.

Yüz göz olunan ve her an bir yerlerinden kopabilecek, ama ısrarla sürdürülen ilişkilere örnek mi? Önce Alman Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Martin Schäfer, Türk hükümetinin "içeriye attığı" insan

hakları eylemcisi Peter Steudtner ve gazeteci Meşale Tolu ile ilgili resmi tutumu eleştirdi. Yani Ankara'yı iğneledi. Hatta hızını alamadı, son derece diplomatik bir dille, artık ne gerek varsa, Erdoğan'ın darbe girişimi nedeniyle yargılanan "FETÖ sanıklarına" tek tip elbise zorunluluğu getirileceği yolundaki açıklamalarını yorumladı ve bunun Nazi dönemi uygulamalarını hatırlattığını söyledi. Belki de söylemeden edemedi. Her gün yeni bir takıntı noktası oluşuyor ve oluşturuluyor işte.

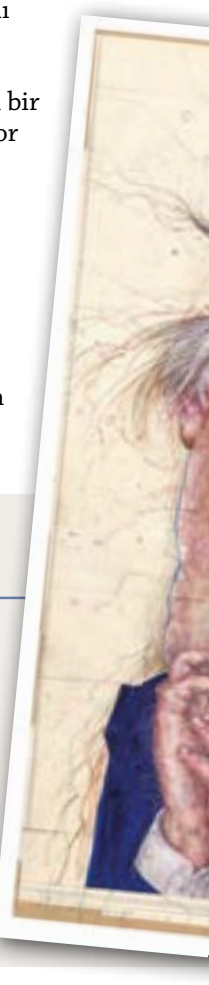
ÇEMBER DARALYOR DA...

Ne olursa olsun, Alman halkı için tam bir "nefret unsuru" haline geldiği gözlenen AKP Genel Başkanı

FRANKFURT KARİKATÜR MÜZESİ'NDEKİ GERÇEK

Avrupa'nın önde gelen karikatür müzelerinden "Caricatura Museum Frankfurt", şu günlerde son dönemin en parlak illüstratör, karikatürist ve ressamlarından Frank Hoppmann'ın sergisine ev sahipliği yapıyor. Kuşağının lideri gözüyle bakılan Hoppmann, özellikle Donald Trump portresinin ABD medyasında yayımlanmasından sonra büyük şöhrete kavuştu. Eleştirel bakışı ve gerçekten özgün tekniğiyle çağdaşları arasında öne çıkan Hoppmann'ın, dört ay sürecek

sergisinin hemen girişinde yer verdiği Recep Tayyip Erdoğan portresi, Almanya'da sadece siyaset sınıfının ve sanatçıların değil, halkın Erdoğan'a bakışını da temsil ediyor. İslamcı Ankara'nın sahibi Erdoğan, Almanca konuşulan dünyada bir "nefret nesnesine" dönüşmüş görünüyor. Sokaktaki insan, Erdoğan ve İslamcı Ankara'dan adeta nefret ediyor. Müze ve sergi, başka şeylerin yanı sıra, bu gerçeğin de altını çizmiş oluyor.

çevresindeki çemberin sürekli daraldığı söylenmelidir. Ama hepsi bu. Demokrasinin kalesi olduğu yolunda sinyal yaymayı ihmal etmeyen Berlin, Erdoğan otokratizmiyle işlerini, AKP rejimi tamamen çökünceye kadar bir biçimde sürdürmekte kararlı. İslamcı Ankara da öyle. O nedenle, Berlin'e Erdoğan'dan Nazi yöntemleri ve teröristlere destek suçlamaları yapılırken

bile, "Valla Alman şirketlerine elimizi bile sürmeyiz" mealindeki garantiler en üst düzeyde dillendirildi, ondan sonra da Siemens destekli bir konsorsiyuma verilen 1 milyar dolarlık rüzgâr enerjisi ihalesi ortaya çıktı. Onu 8 Eylül'de Alman parlamenterlere Konya'daki askeri üste Alman askerlerini ziyaret izni verileceği haberi izledi.

İlişkiler son derece karışık. Misal: Silah üreticisi Rheinmetall'ın, siyasal gerekçelerle Berlin kaynaklı ihracat sınırlamalarını aşmak için Türkiye'de savaş uçağı mühimmatı üretmek üzere yatırım yapacağı kesinleşti. Önceki hafta da kamuoyuna sadece Ankara'dan izin beklendiği duyuruldu. Almanya ve Türkiye birbirlerine karşı sertleşiyor gibiler, ama perde arkasındaki ilişkiler gayet yumuşak.

BU KADAR SİLAH NEREYE?

Uçak mühimmatı dedik: Bütün bunlar ne olacak? Terörden kazançlı çıkanları işleyen yeni bir kitap (Markus Bickel - "Die Profiteure des Terrors") nedeniyle yapılan tartışmada Federal Almanya'nın son üç yılda 2 bin ton silah ve mühimmatı Kürt milislere dağıttığı ileri sürüldü örneğin. Bunun Irak'ın parçalanmasına etkin bir katkı olduğu da eklendi.

Soru şu: Bütün bu silahların, büyük bir parçalanma sürecinde, hangi kesimlerin eline geçeceğini bilen var mı? Türk kesimindeki silahların dincileri dahil çeşitli Arap gruplarına, son dönemde ana eksenini oluşturan çeşitli Kürt milislere dağıtılan silahların ise IŞİD ve

benzeri gruplara ya da hatta yeni doğabilecek Türkçü-İslamcı milislerin eline geçebileceğini düşünmeyen yok ki.

Erdoğan rejiminin Türkiye büyüklüğünde bir ülkeyi kaotik bir sona taşıdığını fark etmemiş değil "Batı", mülkiyete el koymalardan falan çok rahatsız, ama ne yapsın? Yangına körükle gitmeye mahkûm. Yoksa, kâr oranlarının düştüğü cehennemden "yırtamaz".

"Demokrat Berlin'in "İslamcı Ankara" ile yüz göz olmaması, eşyanın tabiatına aykırıdır. Yüz göz olmak, emperyalizmin kaderidir ve çok tehlikelidir. İlişkiler bir yerde ("zayıf halka") gürültülü bir biçimde kopar çünkü. O nedenle, dünya emperyalist-kapitalist sistemi içinde kendisine hizmet edilen değil, bizzat kendisi hizmet eden bir büyük devlet olarak Almanya'nın liderliğini "satmaya" çalışanlar ısınıyor.

Geçici özet: İslamcı Ankara, Berlin'in dediklerini yapmıyor değil. Küfrederek falan yapıyor. Dolayısıyla sahenede görünenler, sonu kanlı bitecek cilveleşmeler, pek bir şeyi açıklamıyorlar. Sadece, bu gidişin iyi bir gidiş olmadığını yeniden ve yeniden hatırlatıyorlar. ■

İşçiye OHAL sopası, yandaşa organik hoşaf...

Fatih Terim, ne verirseniz yerim!

İlk maçı kaybeden Fatih Terim'in hazırlık maçında gözler. İşine son verildiği için "hak ettiği" milyonlarca lirayı alacak mı almayacak mı? Bir spor "yazarı" parayı alıp amatör kulüplere vermesini bile önerdi. Verse olur aslında, aldığı para Fatih Terim için sadaka parası bile değil. "Sadaka" elbette Fatih Terim için. Tazminat olarak federasyondan, kalan 1 yıllık sözleşmesine karşılık 3,5 milyon Euro alacak. Dörtle çarparsanız yaklaşık 15 milyon TL! Aybaşına 850 işçinin maaşına denk gelen bir para ödenecek "eleman"a.

■ GÖKÇE GİRESUNLU

Fatih Terim'in kebabçı baskını bahanesiyle kapı dışarı konulmasıyla başlayan maçın sonucu belli oldu. Fatih Terim'in koltuğuna Mircea Lucescu oturdu. Lucescu'nun ilk işi de İspanya'ya koşup Fatih Terim'in dokunuşuyla milli takımdan kapı dışarı edilen Arda Turan'ı geri çağırması oldu. Yani ilk raunt, saray destekli RıdvanTuran-Acun Ilıcalı takımının. Fatih Terim'in rövanşa nasıl hazırlanacağını ve nasıl bir "oyun planı" ile çıkacağını göreceğiz.

Ama arada "çok kritik" "süper kupa" maçı oynandı. Beşiktaş ve Konyaspor arasında

daki maç Samsun'a, 19 Mayıs Stadi'na alınmıştı. Kupa'nın sponsoru, Ensar destekçisi Turkcell'di. AKP'nin yeni "oyununu" ortaya çıkaran bir maç yaşandı baştan sona. 19 Mayıs Stadi'ndeki maça Beşiktaş seyircisinin "Yaşa Mustafa Kemal Paşa" pankartı alınmadı. Pankart siyasi bulunmuştu. Böylesine ağır bir gericilik ortamında haklı bir gerekçe! Pankart sokulmadı ama İzmir Marşı söylenmesine engel olmadı yetkililer. AKP destekli kışkırtılmış Konya seyircisi ise İzmir Marşı'na "PKK dışarı" diye karşılık verdi. Tam OHAL şartlarına uygun bir Konya seyircisi vardı yani sahadada. İddia ile hüküm arasında bir nefeslik

mesafe tıpkı mahkemelerdeki kadardı. Haliyle Beşiktaşlıları PKK'lılıkla ithamla yetinmediler; Bıçaklarını, satırlarını alıp sahaya indiler. AKP memurları yol verse büyük bir katliam yaşanması an meselesiydi.

Beşiktaş ve Konya arasındaki süper kupa maçı AKP'nin şekillendirdiği futbol liginin ne menem bir lig olduğunu ortaya çıkardı bir anlamda. Saflar belli artık; İŞİD kafahlar laik kuvvetlere karşı...

FATİH TERİM YER Mİ YEMEZ Mİ?

Haliyle ilk maçı kaybeden Fatih Terim'in hazırlık maçında gözler. İşine son verildiği

in "hak ettiği" milyonlarca lirayı alacak mı almayacak mı? Bir spor "yazarı" parayı alıp amatör kulüplere vermesini bile önerdi. Verse olur aslında, aldığı para Fatih Terim için sadaka parası bile değil.

"Sadaka" elbette Fatih Terim için. Tazminat olarak federasyondan, kalan 1 yıllık sözleşmesine karşılık 3,5 milyon Euro alacak. Dörtle çarparsanız yaklaşık 15 milyon TL! Aybaşına 850 işçinin maaşına denk gelen bir para ödenecek "eleman"a.

CHP Burdur Milletvekili Mehmet Göker, verdiği soru önergesinde bu rakamdaki tuhafıklara dikkat çekmişti. Terim'in kovulmayıp görevde

kalmamasında her ay alacağı ücret 291 bin Euro'ydu. Bu rakam da toplamda 4,7 milyon Euro'ya denk gelmekteydi. Sözleşme karşılıklı olarak feshedildiği için Fatih Terim, tazminat olarak federasyondan, kalan 1 yıllık sözleşmesine karşılık 3,5 milyon Euro alacaktı. Bundan daha tuhaf olanı ise Futbol Federasyonu'nun bir çalışanı ile istifa halinde tazminat ödemeyi emreden bir sözleşme yapmış olmasıydı.

Bütün bunlara karşı TFF'nin internet sitesinden yapılan açıklamada, "Bir süredir kamuoyunda ve medyada gündem haline getirilmeye çalışılan bir takım futbol dışı konular, Türkiye Futbol Direktörü Fatih Terim ile Türkiye Futbol Federasyonu yönetimini yıpratma amacı taşıyan bir hal almıştır" denildi. Yani TFF olup bitenden değil, olup bitenin dillendirilmesinden rahatsızdı.

ÜLKE SPORU KOCAMAN BİR FİYASKO

Biliyoruz Fatih Terim o parayı yer. Amatör sporlar da umut ettiğiyle kalır! Şaka bir yana Fatih Terim'e kebağcı bastı diye ödenen 15 milyon lira ülkede yerlerde sürünen futbol dışındaki pek çok spor branşını ayağa kaldırmaya yeter de artar bile. Londra'da süren Dünya Atletizm Şampiyonası'na bakın, yarışmalarda bayrak gösteren en zavallı ülkelerinden biriyiz. Devşirme sporcularla başarı arıyoruz pistlerde. Sadece parayla motive edildiklerinden çoğu yarışı yarı yolda bırakıyor. Bir süre önce de bazı ilaçların desteğiyle ipi göğüslemeye çalışıyorduk. Kim başardıysa bunu, dopingden ihraç edilmiş durumda. Altyapıya yatırım yapmak yerine, üç beş sporcuya büyük paralar aktararak netice almaya çalışma politikasının büyük çöküşü bu.

Hoş AKP hangi alanda ayakta durabiliyor ki artık. Tel tel dökülüyor her yanından.

Düşünün, çalıştığı kulübün başkanı tarafından "eleman" diye adlandırılan bir teknik direktörü büyük paralarla

TKP: ALAN DA, VEREN DE YARGILANACAK

Hal sopasını açlık sınırının altında yaşamaya mahkûm ettiği işçilere göstererek grev yapmasını engelleyen AKP'nin toplu işleri bunlar. Skandal açığa çıkınca topsuz alanda kısa paslaşmalar ve bir iki kaş göz hareketi ile geçiştirmeye çalıştılar ama mızrak çuvala sığmıyordu işte. TFF önünde dalgalanan TKP bayrakları o çuvala işaret ediyordu. Türkiye Komünist Partisi üyeleri Fatih Terim'e aylık 1 milyon 193 bin TL işsizlik maaşı verilmesi kararını protesto için Türkiye Futbol Federasyonu binasının önünde

bir araya geldi. "Alan da veren de yargılanacak" pankartı açılan eylemde, "Terim'e astronomik ücretleri bahşedenler de, skandallarla ayrıldığı işi için 1 milyon 193 bin TL işsizlik maaşını ona bağışlayanlar da bu sömürü düzeninin egemenleridir" vurgusu yapıldı.

TKP, geçtiğimiz günlerde söz konusu kararın duyulması üzerine "Düşün artık ülkenin ve emekçilerin yakasından" başlıklı bir açıklama yapmış ve TFF önüne eylem çağrısında bulunmuştu.

transfer ettiler. Eleman, transfer teklifini duyunca, "Mevzu bahis olan Milli Takım'sa gerisi teferruattır" dedi ve koşarak gitti. Teferruatın 15 milyon lira olduğunu kovulması vesilesiyle öğrendik. Bunca paraya rağmen elde ettiği başarı ise sıfır. Fakat kovulmasının sebebi o sıfır değil, kebağcı baskını! Üstelik sonuçta sıfır çeken bu futbol şahsiyetinin adı iki ayrı şehirdeki iki büyük stadyuma verilmiş. İşte bu inanılmaz başarı. Sıfır başarıyla fırtına yaratmak bu olsa gerek. Evet,

kelebek etkisi!

LUCESCU ARDA'YI DÖNMENE İKNA ETTİ

Bu arada Fatih Terim'in kovulması ile bozulan oyun planı yeniden onarılmaya çalışılıyor. Milli Takım'ın başına gelen Mircea Lucescu'nun ilk işi takımdan ayrıldığını açıklayan Arda Turan'ı geri dönmeye çağırarak oldu. İspanya'da Arda ile görüşen Lucescu tabii ki olumlu yanıt aldı. Lucescu takıma sevgi ve saygıyı yeni-

den getirecekti. Arda'nın tek istediği de zaten sevgiydi. Para nihayetinde elinin kiriydi.

Bütün bunların kocaman bir yalan olduğunu herkes biliyor. Bir tüpçüye teslim edilen TFF'nin asıl yöneticisinin saray olduğu tartışma götürmez. Haliyle milli takım dedikleri de gerçekte AKP milli takımı. Baksanıza maçları bir Konya'da bir Başakşehir'de.

Futboldan kötü kokular geliyor evet. O koku çürüyen bir siyasal yapının kokusu... ■

29 Kasım 2016'da uçak kazasında oyuncularını yaşamlarını yitiren Chapecoense takımıyla Barcelona arasında geçtiğimiz hafta hazırlık maçı yapıldı. Hayatını kaybeden futbolcuların anıldığı sırada Arda Turan'ın sırtması sosyal medyada gündem oldu.

'Amerika bombayı atmasaydı Sovyet işgaline uğrardık'

Değişmez kuraldır, emperyalistler yalnızca devrimden çekinirler. Çünkü bir coğrafyayı yalnızca orada devrim olduğunda gerçekten kaybederler. Öteki türlü, birbirlerine atom bombası atsalar dahi, ertesi gün yine masaya oturabilirler.

■ **NEVZAT EVRİM ÖNAL**

Bu yazının başlığını oluşturan korkunç cümleyi dönemin Japonya Savunma Bakanı Fumio Kyuma 30 Haziran 2007 tarihinde, Hiroşima'nın 62. yıldönümüne yedi gün kala söylemişti. Hatırlıyorum, çünkü o tarihte soL Portal'da çalışıyordum ve haber önümden geçmişti. Gözlerime inanmamış; bir yetkili kendi ülkesinin halkına, o halkın tarihindeki en büyük acıya nasıl bu kadar duyarsız olabilir anlamamıştım. Adam açık açık, "Japonya nasıl olsa teslim olacaktı ve ABD'nin bombaları atması bunu hızlandırdı. Öteki türlü Sovyetler Birliği Japonya'ya savaş açıp Hokkaido'yu işgal edebilirdi" demişti. Üstelik bunu diyen adam aynı zamanda Nagazaki milletvekiliydi.

Aradan geçen on yılda gördüklerimden ve öğrendiklerimden sonra anladım ki, çok da şaşırarak bir şey yokmuş aslında. Mesela Nazi eskisi bir Alman diplomat da pekâlâ on binlerce sivilin istasyonlarında sığınmak diye saklandıkları metro istasyonlarında yangın bombalarının yarattığı ısıdan kavrulduğu Dresden bombardımanı hakkında, "Nasıl olsa

Yalta konferansında Dresden'in Sovyetler Birliği tarafında kalması kararlaştırılmıştı. İyi oldu düzenlenmesi. Öteki türlü komünistler kenti yeniden inşa etmeye ayıracağı kaynakla başka bir türlü komünistlik yapardı" şeklinde düşünüyor olabilirmiş.

İNSAN: BİR SARF MALZEMESİ

Kyuma, sonrasında gelen tepkiler nedeniyle istifa etmek zorunda kaldı ama sözleri tarihsel değerini koruyor. Koruyor ve hep hatırlatılması gerekiyor, çünkü o düşüncesizce edilmiş sözler emperyalist tekellerin ve onların vekilinden başka bir şey olmayan alçak politikacıların kendi halkları dâhil emekçi insanlar hakkında ne düşündüklerini, içlerinde en vatanperver geçinenlerin dahi kafalarının nasıl çalıştığını gösteriyor.

Mehmet Kuzulugil geçtiğimiz Pazar soL Portal'daki yazısında emperyalist caniler açısından nükleer bombanın yalnızca "büyük" bir bomba olduğunu, kullanılmasının insani sonuçlarının bir parametre olarak değerlendirilmediğini vurguluyor. Çok haklı ve yanına

şunu ekleyebiliriz: Emperyalist patronlar açısından insan hayatı bir sarf malzemesidir. İnsanı (daha doğrusu insan emeğini) bir "kaynak" olarak görürler. Bu kaynağı maddi değer üretmek için de kullanabilirsiniz, başka patronların sahip olduğu kaynaklara saldırtmak için de. Adeta bilgisayardaki bir strateji oyununda, elinizdeki adamları çiftçi mi, asker mi yapacağınıza karar verir gibi. Zaten her iki durumda da söz konusu kaynak tükenmektedir. Üretimde çalıştırdıklarında iş cinayetlerinde ölür ya da sakat kalırlar, meslek hastalığına tutulurlar, aşırı çalışma sonucu depresyona girip intihar ederler; savaşta ise vurulur, mayına basarlar veya bombalarla parçalanırlar. Her durumda sonuç aynıdır: Kaynak kullanılır ve tükenir.

Biz buna ölüm diyoruz.

Peki, madem bu kadar canice soğukkanlılar, 1945'te yaptıkları, amacı Sovyetler Birliği'ne genel anlamda gözdağı vermek ve özel olarak Japonya'yı işgal etmesini engellemek olan korkunç gaddarlığın neden arkası gelmedi? Neden Moskova'dan başlayarak birkaç bomba da Sovyet kentlerine atmadılar? Bombaları mı bitmişti?

EMPERYALİSTLER TEK BİR ŞEYDEN ÇEKİNİR

Hayır. Bunu aralarında uzun uzadıya, hatta açık açık tartıştılar ve "feasible" (mümkün) bulmadılar. İki gün önce müttefik oldukları ülkeyi bombalamak "ayıp" olacağı için değil. Geçen haftaki Boyun Eğme'de yazdım, tekrarlayayım: Savaş bittiğinde emperyalizm sadece Doğu Avrupa'yı kaybet-

memiş, dünya çapında büyük bir ideolojik yenilgi almıştı. 1945'te Fransa'da yapılan seçimlerde Fransız Komünist Partisi en fazla sandalyeyi kazanmış, ertesi yıl İtalya'da İtalyan Komünist Partisi %20'ye yakın oyla üçüncü parti olmuştu.

Emperyalistler bir komünist partinin bundan çok daha az benimsendiği durumda dahi devrim yapabileceğini 1917'de öğrenmişlerdi. Savaşın hemen ardından, Sovyetler Birliği ve sosyalizmin dünya, bilhassa da Avrupa halkları gözünde böylesine prestijli olduğu bir dönemde yapılacak bir nükleer suikastın, zaten devrimin eşliğindeki ülkelerde devrim tetiklemesi işten bile değildi.

Yani Nazi işgalinde 25 milyon vatandaşını kaybetmiş olan Sovyetler Birliği'ni bir başka yıkımdan koruyan, Amerikan emperyalistlerinin savaş sırasında yaptıkları ittifaka sadık kalmaları değil dünyanın bir kısmını daha kaybetmekten korkmalarıydı. Tabii Sovyetler'in devrimden sonra yaptığı atılımla hızla caydırıcı bir güç haline gelmesini de göz ardı etmemek gerekiyor.

Değişmez kuraldır, emperyalistler yalnızca devrimden çekinirler. Çünkü bir coğrafyayı yalnızca orada devrim olduğunda gerçekten kaybederler. Öteki türlü, birbirlerine atom bombası atsalar dahi, ertesi gün yine masaya oturabilirler. Hatta bombayı yiyen bombayı atana pişkin pişkin teşekkür bile edebilir.

Ellerinde oyuncak olmak istemiyorsak yapmamız gereken, en büyük korkularını gerçek kılmaktır. ■

AKP bal gibi devletini kurdu

AKP kurduğu devletin yerleşmesini becerememekte, Türkiye'yi temsil eder hale getirememekte, o devletle düzen sağlayamamaktadır. Yani, ortada bir AKP devleti var ama kendisini Türkiye'ye kabul ettiremedi.

■ KEMAL OKUYAN

H iç kimsenin tereddüdü olmasın, "Yeni bir devlet kuruyoruz" diyen Ayhan Oğan hem ortalama AKP'linin gönlündekini dile getirmiş hem de gerçeği.

Türkiye Cumhuriyeti'ni yıktılar. 1923'te büyük bir ileri atılım olarak yola çıkan Cumhuriyet yalnızca AKP öyle istedi diye değil, o cumhuriyete kendi damgasını vuran burjuva sınıfı yıllar boyu Cumhuriyet'i yıprattığı, altındaki zemini yok ettiği, sonunda onu sırtında bir kambur olarak gördüğü için yıkıldı. Burjuva sınıfı deyin, piyasa düzeni deyin, sömürü sistemi deyin, kapitalizm deyin, patronların egemenliği deyin, para babalarının saltanatı deyin. Aynı kapıya çıkar...

Yıktılar.

Yıkılmadı diyenler mezarlıkta ıslık çalıyor.

Peki yerine ne kuruldu?

Koskoca ülke boşlukta durmayacak. Zaten AKP, bu uğursuz işlemi gerçekleştirirken belli bir doğrultuda hareket ediyordu: Cumhuriyet'in kazanım olarak görülebilecek hangi özelliği varsa ondan arındırılmış bir Türkiye. Laiklik olmayacak, kadınların temel hakları olmayacak, bilim olmayacak, kamusal çıkar ve alan olmayacak, sanat olmayacak. Parklara, tiyatrolara, sokaktaki kadınlara, bilimsel eğitime bu nedenle saldırdılar.

Geriyeye dönük büyük sıçramalara karşı devrim diyoruz. AKP karşı devrimini Osmanlı'ya dönüş olarak pazarladı. Cumhuriyet'in yerine Osmanlı Devleti kurmak için her fırsatı değerlendirtiler.

Ve kurdular da.

Devlet nedir?

Devlet ordudur. Devlet polistir. Devlet dış politikadır. Devlet maliyedir. Devlet yarıdır. Devlet eğitimidir. Devlet zenginliklerin pay edilmesidir. Bütün bu başlıklarda AKP'nin kendi devletini kurmadığı söylenebilir mi?

Konyaspor-Beşiktaş arasında oynanan futbol maçının Samsun'dan gelen görüntüleri, evet sadece bu bile, AKP'nin kendi devletini kurduğunu göstermektedir.

Peki biz neden ısrarlar "kuramazsınız" diyoruz? İyimserlik yaymak, insanlara umut vermek için mi?

Hiç de değil.

Mesele şudur: AKP kurduğu devletin yerleşmesini becerememekte, Türkiye'yi temsil eder hale getirememekte, o devletle düzen sağlayamamaktadır.

Yani, ortada bir AKP devleti var ama kendisini Türkiye'ye kabul ettiremedi.

Bu açıdan iki Türkiye var. AKP'nin kendi devletini yerleştirdiği toplumsal kesimler, bölgelerden rahatlıkla söz edebiliriz. Ama diğeri de var.

Bunlar nasıl yan yana, hatta iç içe var oluyor?

Sorunun yanıtı çok basit: Devlet bütün bunların güçlü-egemen olan sınıf lehine kullanılmasıdır. Türkiye'de piyasa ekonomisi iki Türkiye'yi birbirine bağlıyor.

İki Türkiye birçok açıdan uzlaşmıyor ama patron sınıfı o iki Türkiye'nin birbirinden kopmasını engelliyor.

Oysa bazen kopmak gerekir.

AKP'nin devletine bazı açılardan direnen İzmir AKP'nin devleti ile Bayraklı kulelerinde buluşuyor, "gelişmiş" bölgelerdeki AVM'lerde iki ayrı Türkiye ortak nefes alıyor. Aynı mekanizmanın Diyarbakır'da da işlediği açık.

Başka bağlar da var. AKP devleti ile onun otoritesini, meşruluğunu, varlığını kabul etmeyen Türkiye'nin kopuşunu engelleyen Kılıçdaroğlu'dur, benzer figürlerdir.

Şimdi herkes çıkmış bir televizyon programında, "Yeni devlet kuruyoruz" diyen bir adama küfrediyor, dahası onu meczup ilan etmeye çalışıyor.

Ayhan Oğan ne diyecekti? Hiçbir şey yok, 1923 Cumhuriyeti dimdik ayakta!

Tabi, tabi!

Türkiye'de bugün muazzam bir servetin ve yağmalanan ülke kaynaklarının üzerinde

yükselen tam teşekküllü bir devlet vardır ve bu devlet kendini kabul ettirememektedir.

Bir orta yolun mümkün olduğunu düşünenler, AKP devletinin rötuşlanmasını, onu kabullenmeyenlerin de tadında bırakıp rıza göstermelerini sağlamak için uğraşıyorlar. Bu uğraşa rağmen Türkiye içine sinmeyen bir devleti kabullenmiyor, kabullenmediğini her fırsatta gösteriyor.

İzmir Marşı bu kabullenmeyişin sembollerinden biri oldu. Yarın başka bir şey çıkar.

Ancak ah alçak sermaye sınıfı, Türkiye toplumunun "istikrar" aradığına, daha doğrusu istikrar aramaya mahkum olduğunu çok iyi bildiğinden iki Türkiye'yi de elinde tutuyor, kontrol ediyor. Gerilim yönetimi bu.

Bir Türkiye'nin devleti var, diğerinde işler karışık.

Bugünkü düzenden, piyasacı-sömürücü sistemden kopamayan AKP devletinden kurtulamaz. Gerçek bu.

Patronların elini bırakacak-sın, başka yolu yok.

Sonrası kaos olur mu diyorsun?

O elden kurtulmayalım, bakın Türkiye'yi nerelere sürükleyecekler! ■

BOYUN
EGME

"Biz ölene dek Chavez'ciyiz. Maduro emrederse, sahip olduğumuz en kutsal şeyi, bayrağımızı almaya çalışan emperyalizme karşı özgür Venezuela için bir asker gibi giyinir ve savaşırım. Yaşasın gerçek Venezuelalılar, yaşasın Chavez, yaşasın Maduro, yaşasın devrim."
Diego Maradona